

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Hesové a soudkyň JUDr. Aleny Bílkové a JUDr. Hany Čvančarové ve věci žalobce: **Ing. Josef Š.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. JUDr. Josefem Kašparem, advokátem, se sídlem Jáchymovská 114/27, Karlovy Vary, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, IČO 66002222, o zaplacení 360.000 Kč, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27.10.2014, č. j. 25C 51/2013-43,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výrocích o věci samé (výroky I. a II.) **potvrzuje** a ve výroku o nákladech řízení (výrok III.) **se mění** jen tak, že žalobci přiznaná částka náhrady nákladů řízení činí 18.140,48 Kč, jinak **se** i v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

Obvodní soud pro Prahu 1, dále soud I. stupně, rozsudkem ze dne 27.10.2014, č. j. 25C 51/2013-43, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 165.000 Kč (výrok I.), zamítl žalobu co do částky 195.000 Kč (výrok II.), a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 40.758,22 Kč (výrok III.). Zčásti vyhověl žalobě, jíž se žalobce domáhá poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou

újmou, která mu měla vzniknout nesprávným úředním postupem orgánů veřejné moci, které nepřiměřeně dlouhou dobu vyřizovaly povolení přestavby budovy č. p. xxx na pozemku parc. č. xxx, v k. ú. xxx, čímž došlo k porušení jeho práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Žalobce byl účastníkem zmíněného stavebního řízení a brojil proti tomu, aby stavba byla povolena. Nárok na přiměřené zadostiučinění své nemajetkové újmy předběžně uplatnil u žalované, ale ta jeho žádost odmítla.

Žalovaná navrhl, aby žaloba byla zamítnuta, protože žalobci nemajetková újma nevznikla a sporná stavba byla nakonec povolena.

Soud I. stupně vyšel ze skutkových zjištění, která podrobně popsal v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku; odvolací soud na tato zjištění odkazuje a na tomto místě je jen stručně shrnuje, neboť účastníci proti skutkovým zjištěním v odvolacím řízení nebrojí.

Dne 16.08.2000 bylo u Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen stavební úřad) zahájeno stavební řízení o povolení nástavby, přístavby a stavební opravy bývalé požární stanice xxx na pozemku st. p. č. xxx, p. č. xxx, v k.ú. xxx. Žalobce, jako vlastník sousedních nemovitostí, byl účastníkem řízení a od počátku proti předmětné stavbě brojil. Dne 03.01.2001 stavební úřad vydal stavební povolení a žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Okresní úřad Karlovy Vary dne 05.04.2001 jeho odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Stavba byla realizována a zkolaudována. Žalobce se bránil proti stavebnímu povolení správní žalobou a uspěl, neboť Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 16.03.2005, č. j. 30CA 175/2001-62, zrušil rozhodnutí okresního úřadu ze dne 05.04.2001 pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil k dalšímu řízení. Posléze bylo stavební povolení ze dne 03.01.2001 rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 08.06.2005 zrušeno a stavební úřad zahájil řízení o odstranění předmětné stavby, které posléze zastavil. Žalobce napadl rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby odvoláním a Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 24.10.2005 jeho odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce podal proti rozhodnutí správní žalobou a Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 09.10.2007, č. j. 30Ca 110/2005-62, zrušil rozhodnutí krajského úřadu i rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátil k dalšímu řízení. Krajský úřad Karlovarského kraje s kasační stížností u Nejvyššího správního soudu ČR neuspěl, jeho kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem ze dne 22.05.2009, sp. zn. 5AS 30/2008. Žalobce se podle ust. § 80 správního řádu domáhal opatření proti nečinnosti stavebního úřadu a krajský úřad přikázal stavebnímu úřadu, aby vydal rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení tohoto opatření. Stavební úřad dne 25.02.2011 oznámil pokračování ve správním řízení a dne 07.04.2011 vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby; z iniciativy odvolání žalobce Krajský úřad Karlovarského kraje dne 22.08.2011 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Stavební úřad dne 15.04.2012 vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, které Krajský úřad Karlovarského kraje dne 11.07.2012 potvrdil a rozhodnutí o povolení stavby nabylo právní moci.

Soud I. stupně zjištěný skutkový stav věci právně posuzoval podle zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen OdpŠk), v odůvodnění rozsudku citoval ustanovení zákona, která aplikoval, označil judikaturu, kterou vzal v úvahu a podrobně vyložil, proč dospěl k závěru, že posuzovaná věc nebyla projednána a rozhodnuta v přiměřené lhůtě, tudíž že došlo k nesprávnému úřednímu postupu při výkonu veřejné moci. Dále vyložil, že je namíste nemajetkovou újmu žalobce odškodnit ve formě peněžitého plnění a vyčíslil odškodnění, které s přihlédnutím k okolnostem případu a kritériem uvedeným v ust. § 31a

odst. 3 OdpŠk shledal přiměřeným a spravedlivým. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na odůvodnění přezkoumávaného rozsudku soudu I. stupně.

Žalobce podal proti zamítavému výroku rozsudku ve věci samé včasné a přípustné odvolání a navrhl, aby odvolací soud rozsudek změnil a žalobci přisoudil ještě 195.000 Kč a náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Má za to, že soud I. stupně nesprávně posoudil kritéria stanovená v ust. § 31a odst. 3 OdpŠk a v důsledku toho dospěl k odškodnění, které není dostatečné. Celková délka posuzovaného řízení byla zcela mimořádná a lze ji v celém rozsahu přičíst k tíži orgánů veřejné moci; ačkoli řízení nebylo složité, všechna rozhodnutí správních orgánů byla z procesního hlediska vadná a nezákonná, opakovaně došlo k mnohonásobnému překročení lhůt, v nichž měla být věc vyřízena. Nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že význam řízení pro něj nebyl objektivně nijak velký a zdůrazňuje, že povolením změny stavby v průběhu posuzovaného řízení došlo k nezákonnému zásahu do dlouhodobě pokojného stavu, tj. k zásahu do jeho práv, neboť mu bylo znemožněno předmětný skleník užívat v souladu s jeho účelem v důsledku jeho trvalého zastínění předmětnou stavbou.

Žalovaná včasným a přípustným odvoláním napadla vyhovující výrok rozsudku ve věci samé. Vytýká soudu I. stupně, že se při výkladu ust. § 1 odst. 3 ve spojení s ust. § 13 odst. 1 a § 31a zák. č. 82/1998 Sb., bez dalšího a nepřipadně přidržel právních názorů vyjádřených ve Stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13.04.2011, sp. zn. [Cpjn 206/2010](#), a že na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval a vyložil ust. § 31a zákona. Má za to, že uvedené stanovisko se zabývá primárně posuzováním přiměřenosti soudních řízení, zejména ve věcech práv na svobodu a osobní bezpečnost a své adresáty výslovně usměrňuje, aby jeho prostřednictvím vykládaly zákon č. 82/1998 Sb. v ostatních případech pouze přiměřeně, a to “výrazně přísnější” optikou. Délka posuzovaného řízení byla významně ovlivněna projednáváním žalob ve správním soudnictví a ve věci tak šlo dilem o posouzení průtahů ve správním řízení, dilem o posouzení přiměřenosti délky soudních řízení. Soud I. stupně správní řízení považoval za nepřiměřeně dlouhé, aniž by odůvodnil, z jakých důvodů pokládal za nepřiměřeně dlouhé soudní řízení, které zabralo převážnou dobu trvání řízení a jehož délku nelze přičítat správním orgánům. Dále namítá, že z odůvodnění rozsudku není zřejmé, jaká konkrétní osobnostní práva žalobce byla porušena, ani není zřejmé, v čem konkrétně nemajetková újma spočívala, a jakým způsobem se projevovala. Sám soud I. stupně dospěl k závěru, že význam předmětu řízení pro žalobce nebyl objektivně nijak velký, ale tento závěr zohlednil pouze tak, že k němu přihlédl podle ust. § 31a odst. 3 písm. e/ zák. č. 82/1998 Sb., a nezabýval se tím, jakým peněžním ekvivalentem lze vyjádřit zastínění skleníku a zda stanovená výše zadostiučinění mnohonásobně nepřekračuje hodnotu významu předmětu řízení pro žalobce. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud odvoláním napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu projednání, popř. aby změnou rozsudku žalobu zamítl.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně postupem podle ust. § 212 a § 212a občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.), jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, aniž by nařídil jednání, neboť účastníci s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 214 odst. 3 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobce a žalované proti rozhodnutí ve věci samé nejsou důvodná. V souvislosti s přezkumem rozhodnutí ve věci samé musel odvolací soud přezkoumat i rozhodnutí o nákladech řízení a zjistil, že soud I. stupně sice správně přiznal náhradu nákladů řízení žalobci, ale nesprávně náhradu nákladů vyčíslil, jak bude vyloženo níže.

Vady řízení, k nimž u přípustného odvolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 212a odst. 5 o. s. ř.), odvolací soud neshledal.

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu I. stupně, protože ten skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci samé zjistil procesně správným způsobem, v dostatečném rozsahu a účastníci proti těmto zjištěním odvoláním nebrojí.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 věta druhá a třetí OdpŠk nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ustanovení § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Protože zákon výslovně počítá s náhradou odvozenou od celkové doby řízení, není namístě vycházet ze samotných průtahů řízení (období neodůvodněné nečinnosti), nýbrž primárně z délky řízení (srov. P. Vojtek, Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci, C.H.BECK, edice Beckovy komentáře, 3. vydání, str. 152).

Odpovědnost za nesprávný úřední postup orgánů veřejné moci spočívající v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě je nutné posuzovat v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 6 odst. 1 Úmluvy a judikaturou Nejvyššího soudu ČR vztahující se k náhradě škody způsobené při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (srov. Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.04.2011, sp. zn. [Cpjn 206/2010](#)). Vytýká-li žalovaná soudu I. stupně, že se při projednání a rozhodnutí této právní věci přidržel výkladu Nejvyššího soudu ČR vyjádřeného ve zmíněném stanovisku, je její výtka lichá, neboť toto stanovisko je uplatitelné i v poměrech jiných (nejen soudních) řízení vedených orgány státu či územních samosprávných celků.

Soud I. stupně zcela správně hodnotil posuzované řízení jako celek včetně řízení u soudů. Odvolací soud sdílí výklad odborné literatury (srov. P. Vojtek, Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci, C.H.BECK, edice Beckovy komentáře, 3. vydání, str. 288), že v zásadě lze mít za konec řízení okamžik nabytí právní moci posledního rozhodnutí, které bylo ve věci vydáno, tj. včetně rozhodnutí v případném řízení o dovolání, řízení o kasační stížnosti i řízení o stížnosti ústavní, a to i tehdy, bylo-li toto řízení pro poškozeného neúspěšné.

Zjištěná celková délka řízení 12 let je nepřiměřená a není pochyb o tom, že v posuzovaném řízení k nesprávnému úřednímu postupu došlo, a že nepřiměřená délka řízení je jednoznačně přičitatelná orgánům veřejné moci, nikoli žalobci, jak bude vyloženo níže. Správný je právní závěr soudu I. stupně, že v posuzované věci došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě podle § 13 odst. 1 OdpŠk.

Byla-li doba řízení nepřiměřená, pak je třeba uvážit, zda tím byla způsobena žalobci újma nemajetkové povahy a pokud ano, pak v jaké formě (konstatování porušení práva či finanční odškodnění), popř. v jaké výši, bude poskytnuto přiměřené zadostiučinění.

Nejvyšší soud ČR opakovaně uvedl, že stejně jako Evropský soud pro lidská práva (dále ESLP) vychází ze „silné, ale vyvratitelné domněnky“, že nepřiměřená délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu zásadně nevyžaduje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.09.2010, sp. zn. 30Cdo 958/2009). Nicméně jak v rozhodnutích Nejvyššího soudu ČR, tak i Evropského soudu pro lidská práva, bylo konstatováno, že je důležité zvážit, zda v důsledku nepřiměřeně dlouhého řízení došlo u osoby domáhající se kompenzace ke stavu úzkosti, nejistoty či jiné obtíži, u právnické osoby např. k ohrožení dobrého jména společnosti, nejistotě při přípravě rozhodnutí, narušení řízení společnosti, k jejíž reparaci celé odškodňovací řízení směřuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.09.2010, sp. zn. 30Cdo 1209/2009, rozsudek senátu čtvrté sekce ESLP ze dne 22.02.2001, ve věci Szeloch proti Polsku, stížnost č. 33079/96).

V posuzované věci byla stavba, proti níž žalobce v posuzovaném řízení brojil, fakticky postavena (realizována) již v průběhu roku 2003 až 2004, ačkoli nebyla povolena a kolaudována v souladu se zákonem (v podrobnostech odkazuje odvolací soud na skutková zjištění soudu I. stupně), a zůstalo to tak až do doby, než došlo k dodatečnému povolení stavby v roce 2012 (rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 15.04.2012, č. j. 533/SU-12, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 11.07.2012, č. j. 568/SU/12-4). Žalobci nepochybně vznikla presumovaná morální újma spočívající v nejistotě o právních předpokladech existence a užívání této stavby a prodloužení řízení rozhodně nebylo v jeho zájmu; jinak řečeno, žalobci vznikla újma nemajetkové povahy, kterou je třeba odškodnit.

Podle ust. § 31a odst. 2 OdpŠk zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Peněžitá kompenzace je v citovaném ustanovení označena za způsob zásadně subsidiární, nastupující tehdy, není-li možno vzniklou nemajetkovou újmu nahradit jinak, přičemž dostačujícím prostředkem nápravy by se nejevilo pouhé konstatování porušení práva (srov. P. Vojtek, Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci, komentář, 3. vydání, C.H.BECK, str. 283).

V projednávané věci vzal odvolací soud v úvahu, že celková délka řízení byla extrémně dlouhá, v postupu správních orgánů došlo opakovaně ke zcela nedůvodným průtahům, ačkoli řízení nebylo skutkově složité, správní orgány se dopustily závažných procesních pochybení a jejich rozhodnutí musela být opakovaně zrušena soudem pro nepřezkoumatelnost (rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 16.03.2005, č. j. 30Ca 175/2001-62, a ze dne 09.10.2007, č. j. 30Ca 110/2005-62), tudíž je namíste peněžitá kompenzace, byť význam řízení pro žalobce byl nižší, neboť ve stavebním řízení se bránil tomu, aby stavba neovlivnila využití jeho skleníku; v poměrech projednávané věci je skleník z právního i obecného hlediska považován za stavbu vedlejší, mající menšího významu než stavba obytná (nešlo o skleník sloužící k podnikání). V předmětné věci by pouhé konstatování porušení práva nebylo dostačujícím prostředkem nápravy.

První krok při stanovení zadostiučinění nemajetkové újmy v penězích spočívá v určení tzv. základní částky, která vychází z celkové délky nepřiměřeně dlouho trvajících řízení (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 05.10.2010, sp. zn. 30Cdo 4761/2009,

ze dne 24.11.2010, sp. zn. 30Cdo 4923/2009). Nejvyšší soud přitom pro poměry České republiky považuje za přiměřené, jestliže se základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, pohybuje v rozmezí mezi 15.000 Kč až 20.000 Kč za první dva roky, a dále pak za každý další rok řízení (tj. 1.250 Kč až 1.667 Kč za jeden měsíc s tím, že v prvních dvou letech trvání řízení jde o částky poloviční). Při stanovení nižší částky odškodnění za prvé dva roky řízení přihlíží Nejvyšší soud k tomu, že během nich je újma způsobená (nakonec příliš dlouhým řízením) nejnižší a teprve s plynutím času a prodlužováním řízení narůstá, čemuž musí odpovídat i částka odškodnění za rok trvání řízení.

Soud I. stupně správně vyšel z částky 15.000 Kč za první dva a každý další rok řízení.

Je-li vyčíslena základní částka, která v projednávané věci činí 165.000 Kč, pak tuto částku je možné snížit či zvýšit v závislosti na zjištěných okolnostech případu vztahujících se ke skutečnostem uvedeným v ust. § 31a odst. 3 OdpŠk (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 04.11.2010, sp. zn. 30Cdo 2301/2009).

Jednání žalobce (poškozeného) neovlivní výši odškodnění; žalobce využil opravných prostředků zákonem dovoleným způsobem, své procesní povinnosti plnil řádně a včas, nechoval se obstrukčně. Bylo zjištěno, že vyřízení věci urgoval, čímž dal najevo svůj zájem na projednání a rozhodnutí věci, nicméně tato okolnost není natolik významná, aby ovlivnila zvýšení základní částky.

Jak již bylo zmíněno, řízení nebylo po skutkové stránce složité, nebyl zde ani větší počet účastníků řízení, ale je třeba vzít v potaz, že věc byla projednávána i u krajského soudu a Nejvyššího správního soudu ČR, tudíž řízení objektivně muselo trvat delší dobu a z tohoto důvodu odvolací soud snížil základní částku o 30 %.

Z hlediska kritéria spočívajícího v postupu orgánu veřejné moci vzal odvolací soud v úvahu, že se stavební úřad dopustil závažných procesních pochybení, jeho rozhodnutí musela být opakovaně zrušena pro nepřezkoumatelnost (rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 16.03.2005, č. j. 30Ca 175/2001-62, ze dne 09.10.2007, č. j. 30Ca 110/2005-62), a v důsledku toho došlo ke zjevnému prodloužení řízení oproti stavu, kdy by stavební úřad postupoval z procesního hlediska bezvadně. Z popsaného důvodu je třeba základní částku zvýšit o 50 %.

Jak již bylo uvedeno, význam posuzovaného řízení pro žalobce byl nižší, neboť ve stavebním řízení se bránil tomu, aby stavba (nástavba) sousedního objektu neovlivnila dosavadní využití jeho skleníku; v poměrech projednávané věci bylo spolehlivě zjištěno, že nešlo o skleník sloužící k podnikání žalobce, ale šlo o vedlejší stavbu na jeho pozemcích. Soud I. stupně správně zohlednil nižší význam řízení a v procentech to lze vyjádřit snížením základní částky o 20 %. Odvolací soud zdůrazňuje, že výsledek stavebního řízení řízení, žalovanou namítaná skutečnost, že stavba nakonec byla povolena a zkolaudována, není pro rozhodnutí o uplatněném nároku žalobce významný. Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 15.12.2010, sp. zn. 30Cdo 4739/2009, uvedl, že: *Účelem zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu poskytovaného podle § 31a OdpŠk je odškodnit skutečnost, že poškozený byl po nepřiměřeně dlouhou dobu v nejistotě ohledně výsledku řízení (srov. rozsudek ESLP ze dne 21.02.1997 ve věci Guillemin proti Francii, č. stížnosti 19632/92, § 63). Samotný výsledek řízení je pak pro posouzení, zda došlo k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě a tedy i pro případné stanovení odškodnění, nevýznamný (srov. rozsudek*

senátu první sekce ESLP ze dne 10.11.2004, ve věci Apicella proti Itálii, stížnost č. 64890/01, odst. 26).

Pro rozhodnutí v této právní věci (v tomto kompenzačním řízení) rovněž není významné tvrzení žalobce, že mu bylo znemožněno předmětný skleník v důsledku jeho trvalého zastínění (nepovolenou stavbou) užívat v souladu s jeho účelem, protože v případě újmy na majetku poškozené osoby se jedná o nárok na náhradu škody, jehož se žalobce v tomto řízení nedomáhal a tyto případné újmy není přiléhavé hodnotit při zvažování následků, k nimž došlo (mělo dojít) v osobnostní sféře poškozené osoby.

Odvolací soud dospěl k závěru, že rozhodnutí soudu I. stupně ve věci samé je věcně správné.

O náhradě nákladů řízení soud I. stupně správně rozhodl podle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. ve prospěch žalobce, ale náhradu nákladů řízení nesprávně vyčíslil. Odměna advokáta za zastupování se určuje podle vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif, dále jen AT). V této právní věci je třeba vyjít z tarifní hodnoty 50.000 Kč (ust. § 9 odst. 4 AT), čemuž odpovídá odměna 3.100 Kč za každý úkon právní služby. Advokát zastupující žalobce vykonal čtyři úkony právní služby ve smyslu ust. § 11 odst. 1 AT (převzetí a příprava zastoupení, sepsal žaloby, vyjádření ve věci samé - replika k vyjádření žalované, zastoupení žalobce při jednání soudu I. stupně dne 27.10.2014). Ke každému úkonu právní služby náleží advokátu podle ust. § 13 odst. 1 a odst. 3 AT náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300 Kč, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné částce a dále mu náleží náhrada cestovních výdajů, kterou soud I. stupně správně vyčíslil částkou 1.684,48 Kč. Advokát doložil, že je plátcem DPH, proto do nákladů je nutno zahrnout i daň ve výši 21 % ze součtu odměny a náhrady paušálních výdajů, tj. 2.856 Kč. Náhrada nákladů řízení žalobce činí celkem 18.140,48 Kč. Lhůtu a místo plnění soud I. stupně správně stanovil podle ust. § 160 odst. 2 a § 149 odst. 1 o. s. ř.

Odvolací soud podle ust. § 219 rozsudek soudu I. stupně ve výrocích o věci samé potvrdil, neboť oba výroky jsou věcně správné a ve výroku o nákladech řízení rozsudek změnil jen co do výše žalobci přiznané náhrady nákladů řízení, jinak rozsudek i v tomto výroku potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud v souladu s ust. § 224 odst. 1 a 2 a ve spojení s ust. § 142 odst. 2 o. s. ř., protože poměr úspěchu účastníků ve fázi odvolacího řízení je v podstatě shodný.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř., § 239 o. s. ř.).

Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, zmeškání lhůty **nelze** prominout (ust. § 240 odst. 1, 2 o. s. ř.) a není-li v ust. § 241 o. s. ř. stanoveno jinak, musí být odvolatel zastoupen advokátem nebo notářem.

V Praze dne 20. července 2015

JUDr. Ivana Hesová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Schmidtová